

- 18 Efter procesreglementets artikel 69, stk. 3 kan Domstolen imidlertid ophæve sagsomkostningerne, hvor der foreligger ganske særlige grunde;
- 19 sådanne foreligger, når et fagforbund alene søger at sikre overholdelsen af det i traktatens artikel 18 udtrykkeligt anerkendte krav om repræsentativitet.

På grundlag af disse præmisser,
udtalér og bestemmer

DOMSTOLEN

1. Søgsmålet afvises.
2. Sagsomkostningerne ophæves.

Kutscher	Pescatore	Sørensen	
Mackenzie Stuart	O'Keeffe	Bosco	Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. februar 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 2. FEBRUAR 1977 ¹

Høje Ret.

Den sag, jeg i dag skal tage stilling til, angår nedsættelsen af Det rådgivende Udvalg, der omhandles i EKSF-traktaten.

Efter traktatens artikel 18 består udvalget af repræsentanter for producenter, for arbejdstagere og for forbrugere og forhandlere. Hvad arbejdstagerrepræsentanterne angår — og de er alene af betydning i

¹ — Oversat fra tysk.

denne sag — bestemmes det endvidere i artikel 18, at Rådet udpeger de repræsentative organisationer for arbejdstagere, på hvilket det fordeler de mandater, som skal besættes. De således udpegede organisationer skal opstille lister, der indeholder to kandidater for hvert mandat, der er tildelt organisationen. På grundlag af disse lister udnævner Rådet herefter for to år Det rådgivende Udvalgs medlemmer.

Denne procedure skulle på ny finde sted i sommeren 1976, da mandatet for det i året 1974 nedsatte udvalg udløb den 24. juni 1976.

Sagsøgeren, et fransk fagforbund med medlemmer i jern- og stålindustrien, der var bekendt med dette forhold, henvendte sig i en skrivelse den 4. juni 1976 til Ministerrådets generalsekretær.

Da sagsøgeren ikke kunne anerkende dette, indbragte sagsøgeren den 14. juli 1976 — efter at medlemmerne til Det rådgivende Udvalg i mellemtiden var blevet udnævnt i Rådets beslutning af 10. juni 1976 — sagen til Domstolen. Sagsøgeren anførte, at sagsøgeren — i henseende til bl.a. medlemstal og forbundets alder — stod som nr. 2 blandt de repræsentative franske fagforbund, og at sagsøgeren følgelig var mere repræsentativ end tre af de organisationer, der var blevet udpeget for Frankrig i Rådets beslutning af 1. juni 1976. Endvidere burde udpegelsen ikke være sket uden forhandling med de berørte organisationer, og udpegelsen burde ikke — hvad der var tilfældet — i praksis være overladt regeringen, som faktisk ikke overgav Rådet en liste over alle de i betragtning kommende organisationer.

Af disse grunde har sagsøgeren påstået Rådets beslutning af 1. juni 1976 og det i skrivelse af 1. juli 1976 indeholdte afslag fra Rådets generalsekretær annulleret.

Rådet har påstået søgsmålet afvist. I så henseende har Rådet indskrænket sig til i overensstemmelse med procesreglementets artikel 91, stk. 1 at begære

spørgsmålet om sagens antagelse til behandling afgjort, uden at der tages stilling til realiteten.

I overensstemmelse med procesreglementets artikel 91, stk. 3 og 4 indskrænker mit forslag til afgørelse sig til at angå dette formelle spørgsmål.

Inden jeg går ind herpå, skal jeg kort nævne, at stævningen også indeholder en begæring om udsættelse af Det rådgivende Udvalgs genvalg. Spørgsmålet kan omtales ganske kort. Den nævnte begæring må afvises, fordi den ikke — som krævet i procesreglementets artikel 83, stk. 3 — fremsættes i et særskilt dokument. Hertil kommer, at begæringen allerede ved fremsættelsen var uden genstand; på dette tidspunkt var nedsættelsen af det nye rådgivende udvalg — som ovenfor anført den 10. juli 1976 — allerede sket.

Hvad angår hovedspørgsmålet i dette forslag til afgørelse, nemlig om den sag Confédération Française Démocratique du Travail har anlagt, kan admitteres, er det utvivlsomt med rette, Rådet fremhæver, at sagen, da den udelukkende angår tildragelser inden for EKSF-traktatens rammer, skal bedømmes på grundlag af denne.

1. Herefter skal der om den første påstand, annullation af Rådets beslutning af 1. juni 1976, anføres følgende:

EKSF-traktatens artikel 33 er uanvendelig, da den kun indeholder bestemmelser om søgsmålsadgangen i sager om annullation af Den Høje Myndigheds (nu Kommissionens) beslutninger eller henstillinger, og da de klageberettigede efter bestemmelsen ud over medlemsstaterne og Rådet kun er virksomheder som omhandlet i traktatens artikel 80, dvs. — som fastslået i retspraksis — kun produktionsvirksomheder, og herudover kun organisationer som omhandlet i traktatens artikel 48, dvs. virksomhedsorganisationer (sagerne 7 og 9/54, Groupement des Indu-

stries Sidérurgiques Luxembourgeoises mod Den Høje Myndighed for EKSF, dom af 23. april 1956, Sml. 1954-64, s. 21).

Afgørende er derimod EKSF-traktatens artikel 38. Når bestemmelsen taler om Rådets afgørelser, omfatter dette utvivlsomt også en bindende retsakt som den omstridte beslutning. Vigtigt er det imidlertid, at søgsmålsadgang efter artikel 38 kun hjemles Den Høje Myndighed (nu altså Kommissionen) og medlemsstaterne. Andre organer — herunder også fagforbund — kan altså ikke lade sådanne retsakter underkaste domstolskontrol. Det kan man beklage, som sagsøgeren har gjort det under henvisning til, at fagforbundene i traktaten betragtes som et led i fællesmarkedets organisation, og at det er en af traktatens målsætninger at forbedre arbejdstagerernes livsvilkår. Men det anførte resultat kan man efter den entydige bestemmelse i artikel 38, der heller ikke — det fremgår med tydelighed af EØF traktatens artikel 232 — er blevet ændret ved senere traktater, ikke kumme uden om. Navnlig synes det ikke muligt at komme til et andet resultat på grundlag af EKSF-traktatens artikel 31, hvorefter Domstolen skal værne om lov og ret ved fortolkningen og anvendelsen af denne traktat og af gennemførelsesbestemmelserne. Det er nemlig ganske åbenbart, at denne almindelige indledende bestemmelse kun har til formål at kendetegne Domstolens opgaver. Den kan ikke i betragtning af de specielle og detaljerede bestemmelser i artiklerne 33 ff begrunde en kompetence, hvor en sådan ikke er hjemlet i de enkelte bestemmelser.

Uden at gå ind på spørgsmålet om en nogenlunde tilfredsstillende retsbeskyttelse i sådanne tilfælde kan opnås ved

hjælp af et søgsmål fra en medlemsstat eller fra Den Høje Myndighed, som de pågældende kan henvende sig til, eller eventuelt også ved hjælp af en forelæggelse fra en national ret, kan det herefter med hensyn til den første påstand kun fastslås, at søgsmålet ikke kan antages til realitetsbehandling.

2. Hvad angår den anden påstand — lad mig straks sige det — ser resultatet ikke anderledes ud.

I så henseende er det ikke nødvendigt at undersøge spørgsmålet, om der overhovedet efter den pågældende skrivelser indhold kan tales om en retsakt, der kan anfægtes. Det må i denne forbindelse dog ikke overses — og det kan anføres mod en anfægtelse — at generalsekretæren i den pågældende skrivelse ikke gør andet end at henvise til en allerede truffet beslutning og dennes indhold og at drage de nødvendige slutninger heraf, uden at hans retsakt har særlige retsvirkninger i den betydning, der er forudsat i dommen i sagerne 23, 24, 52/63 (Usines Emile Henricot m.fl. mod Den Høje Myndighed for EKSF, dom af 5. december 1963, Sml. 1954-64, s. 437).

Det er derimod tilstrækkeligt at fastslå, at også med hensyn til skrivelser, da den ligger inden for Rådets område, kan EKSF-traktatens artikel 38 i al fald påberåbes. Selv om man vil bortse fra, at det ikke drejer sig om en beslutning fra Ministerrådet men om en retsakt fra dennes generalsekretær, er det i hvert fald afgørende for bedømmelsen, at fagforbund ikke er blandt de søgsmålsberettigede, der udtømmende opregnes i artikel 38. Da der ej heller med hensyn til skrivelser findes andre bestemmelser, efter hvilke et søgsmål er muligt, må søgsmålet også i så henseende afvises.

3. I overensstemmelse hermed skal jeg foreslå, at søgsmålet afvises, og at sagsomkostningerne, som af Rådet påstået, pålægges sagsøgeren.